ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

మారుతి వాళ్ళ నాన్నగారు ఆ నడి వయస్సు పెద్ద మనిషితో కబుర్లు చెబుతూ, చిరునవ్వుతో తల పంకించారు ఈ అబ్బాయిని చూస్తూ.

తను కూర్చున్న స్థానం నుంచి లోపలి గదిలో హడావుడి కనిపిస్తోంది. సాధారణంగా ఆ లోపలి గదిలోనే ఆ అమ్మాయి సాయంత్రాలు పాఠాలు చెప్పేది. ఆడ వాళ్ళందరూ రాగ యుక్తంగా ఏవో భక్తి పాటలు పాడుకుంటున్నారు.

ఇంతలో ఆ అమ్మాయి పట్టు చీరని కాళ్ళకు అడ్డు పడకుండా కుచ్చిళ్ళని ఓ చేత్తో పైకి లాగి పట్టుకుని, మరో చేత్తో ఓ ట్రే పట్టుకుని వీళ్ళున్న ముందు గది కి వచ్చింది.

ఆ ట్రేలో ఓ చిన్న పళ్ళెం అందులో మురుకులు, మైసూర్ పాక్‌లు వున్నాయి. అవి అతనికి అందిస్తూ "ఇవి తీసుకోండి ప్లీజ్" అని గట్టిగా చెపుతూ అతనికి మాత్రం కనిపించేలా అతని వైపు తిరిగి మూతిని సున్నలా చుడుతూ , గుస గుసలాంటి స్వరంతో "ఏయ్ ఇవి తింటూ వుండు. వెళ్ళి పోకు, నా ఉత్తరం చదివావా?" అని అడిగింది.

అతను 'చదివాన'న్నట్టు తలూపాడు.

'నేను కూడా ఓ చిన్న ఉత్తరం తెచ్చాను నీకై' గుసగుసగా అంటూ తన గుండెపై చేయి ఉంచుకుని చూపాడు.

ఆమె కళ్ళలో ఒక విధమైన మెరుపు కనిపించింది ఆ క్షణంలో.

"నిదానంగా తింటూ వుండండి, కాఫీ కూడా వస్తుంది" అని పెద్ద గొంతుతో చెప్పి జింక పిల్లలాగా ముత్తైదువుల మధ్యలోకి వెళ్ళిపోయింది. వారంతా భక్తిగా లలితాసహస్ర నామం చదువుతూ వున్నారు.

ఇతను మురుకులు తింటానికి ఉపక్రమిస్తుండగా

మారుతి చొరవ తీసుకుని ఆ నడి వయస్సు పెద్ద మనిషిని పరిచయం చేశాడు, "వీరు స్వర్ణలింగం గారు, మా మామయ్య గారు. అంటే మా మా అమ్మగారి అన్నయ్య. వీరు మనూళ్ళో ఉన్న ఐ.టీ.ఐ కాలేజి కి కరస్పాండెంట్. ఇదిగో వారి పెద్ద అబ్బాయి రాఘవ. ఇక్కడే బ్యాంకులో పని చేస్తారు" అంటూ వారి ప్రక్కనే కూర్చున్న యువకుడిని కూడా పరిచయం చేసేశాడు మారుతి.

కుదురుగా కూర్చోక 'నాన్నా..నాన్నా' అంటూ తెగ అల్లరి చేస్తున్నాడు ఓ కుర్రాడు రాఘవ వడిలో.

వారికి నమస్కారం చేశాడు , ఇతని పరిచయం కూడా అయింది వారితో. అతనికి ఉదయం కాలేజిలో ఉమేష్ చెప్పిన మాటలు గుర్తు వచ్చాయి. 'అయితే వీరేనన్న మాట ఆ మేనమామ గారు' అని మనసులో అనుకుని, అసంకల్పితంగా అడిగేశాడు "చంద్రమోహన్ రాలేదా?" అని.

వారు కాస్త ఆశ్చర్య పడ్డారు మొదట, "ఓ మీకు మా అబ్బాయి పరిచయం అన్న మాట" స్వర్ణలింగం గారు భృకుటి ముడేస్తూ, ఇతని వంక సాలోచనగా చూస్తూ అన్నారు, ఇతను సర్దుకుని "లేదు లేదు అతన్ని నేను ఎప్పుడు చూడలేదు కూడ. ఒక కామన్ ఫ్రెండ్ వున్నాడు మా ఇద్దరికి. అలా తెలుసు అతని పేరు నాకు అంతే."

"వాడు రాలేదు. వాడికి వంట్లో కాస్త నలతగా వుంటే రాలేక పోయాడు" రాఘవ బదులిచ్చాడు.

లోపలి గదిలో ఆడవాళ్ళ హడావుడి కొనసాగుతూనే వుంది.

కాళ్ళకు పసుపులు రాసుకోవటాలు, వాయనాలు ఇచ్చి పుచ్చుకోవటాలు, తాంబూలాలు ఇచ్చుకోవటాలు సాగుతూ వుండగా మళ్ళీ ఒక సారి వచ్చింది ఆమె.

చక్కటి కప్పులో పొగలు కక్కుతున్న కాఫీ తీసుకు వచ్చింది.

పేరంటానికి కూర్చున్న ముత్తైదువుల మధ్య నుంచి దారి చేసుకుంటూ నడచుకుంటూ రావటమే ఒక యజ్ఞం అనుకుంటే, అలవాటు లేని భారీ పట్టు చీర కుచ్చిళ్ళు ఒకచేత్తో పట్టుకుని, ఇంకో చేత్తో కాఫీ కప్పుని తీసుకురావటం ఒక పెద్ద కసరత్తే అవుతోంది ఆమెకి.

అతని పెదాల చివర ఒక చిన్న మందహాసం చోటు చేసుకుంది.

ఈ సారి తనతో ఓ అమ్మాయిని తీసుకు వచ్చింది. తనకన్న ఓ అయిదారేళ్ళు పెద్దది అన్నట్టుగా వుంది. ఆమె కూడా చాలా చక్కగా వుంది.

"హే, ఈమె దివ్య మంగళ. మా మేనత్త కూతురు. "

"దివ్యా, ఇందాక చెప్పాను చూడు, ఈ అబ్బాయే మన ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు"

'ఓహో ఈమె పేరు దివ్యమంగళ అన్న మాట' మనసులోనే అనుకున్నాడు ఇతను.

చంక దిగని చిన్న నెలల పాపని పట్టుకుని కూడా ఆమె ఆ కార్యక్రమం అంతా తానే అయి బాగా చురుకుగా తిరుగుతోంది.

ఆమె కి ఆ కుటుంబాలలో చాల ప్రాముఖ్యత వుందని అక్కడి వాతావరణాన్ని చూసిన కాసేపటికే అర్థం అయిపోతుంది ఎవరికైనా.

ప్రతి ఒక్కరూ ఆమెని సలహాలని తీసుకుంటున్నారు. తోరం ఎలా కట్టాలి అన్న దగ్గరనుంచి, ఏ పాట పాడాలి అన్న విషయం వరకు, ప్రతి ఒక్క విషయంలో ఆమె చురుకుగా అందరికీ చేదోడు వాదోడుగా అటు ఇటు తిరుగుతూ అందరితో తలలో నాలుకలాగా తిరుగుతూ వుంది.

సంవత్సరం క్రితమే పెళ్ళయిన ఆమె అమెరికాలో కాపురం వుంటోందని అది వరకు ఆ అమ్మాయి మాటల్లో చెప్పిన విషయం గుర్తుకు వచ్చింది అతనికి.

బంధువర్గం అందరికీ మంగళ అంటే ఒక విధమైన గౌరవం వుండటం గమనించాడు.

అప్పటి దాకా రాఘవ వళ్ళో కుదురుగా కూర్చొని కుర్రాడు కూడా మంగళ రాగానే, అత్తా అంటూ చెంగున అతని ఒడి లోంచి దూకి ఆమె వద్దకు వచ్చాడు.

"ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు మీరేనా? తాను మీ గురించి చాలా చెబుతూ ఉండింది ఇందాక" అంటూ ఆమె చనువుగా అతని ప్రక్కన చెయిర్ లో కూర్చుంది.

రెండు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేసి, చిరునవ్వుతో ఆమె వంక చూస్తుండి పోయాడు అతను.

పిల్లలిద్దర్నీ సవరించుకుంటూనే అతని తో మాట్లాడుతు వుండిపోయింది ఆమె కాసేపు. అతని అభిరుచులు, ఇష్టాయిష్టాలు, అతని ఫ్యూచర్ ప్లాన్స్, ఫామిలీ బ్యాక్‌గ్రౌండ్, స్నేహితుల వివరాలు వగైరా వగైరా లు అడిగి తెల్సుకుంది.

ఆమె చాలా క్యాజువల్ గా అడుగుతున్నట్టు కనిపించినా, అతన్ని అంచనా వేయటానికి ఆమె ఒక పద్దతి ప్రకారం ప్రయత్నం చేస్తోంది.

కాని అతడు అదేం గుర్తించలేదు, ఆమె ప్రశ్నలకు సిన్సియర్ గా సమాధానాలు చెప్పాడు. అతని మనసంతా ఒకటే ఆలోచన, తనతో తెచ్చిన లెటర్ ఎలా అందజేయాలి, వీళ్ళంతా ఎప్పుడు వెళ్ళి పోతారు? ఇదే ఆలోచన అతడి మనసు నిండా.

కాసేపటికి అందరూ వీడ్కోలు చెప్పి బయలు దేరారు. అంబాసిడర్ కారు డ్రైవింగ్ సీట్లో రాఘవ కూర్చుని వున్నాడు, ఒకరొకరు గా అందరు కారు ఎక్కి కూర్చుంటున్నారు.

కుటుంబ సభ్యులు అందరూ కూడా వారికి వీడ్కోలు చెప్పే నిమిత్తం కంచే దాటి బయట నిలబడ్డారు. "ఒక్క నిమిషంలో వచ్చేస్తాం అంటు మారుతి, వాళ్ళనాన్న గారు కూడ కారు దగ్గరికి వీడ్కోలు చెప్పటానికి వెళ్ళారు.

ఇతనొక్కడే వరండాలో కూర్చుని వుండిపోయాడు.

చివరిగా దివ్యమంగళ, ఈ అమ్మాయి కదిలారు ఇంటిలో నుంచి.

ఈ అమ్మాయి బయటికి వెళ్ళబోతూ, తలమాత్రం వెనక్కు తిప్పి కనుసైగ తో అక్కడే గూట్లో ఉన్న అయిదవ తరగతి మాథమేటిక్స్ టెక్స్ట్ బుక్ వంక చూపింది.

కను రెప్పల్ని కదిలించటం ద్వారా "ఏయ్ మొద్దు, ఆ బుక్ లో పెట్టు నీవు తెచ్చిన లెటర్" అని తెలిపింది.

వాళ్ళు ఇద్దరు బయటికి కదలంగానే అతను చటుక్కున తను తెచ్చిన లెటర్ ని ఆమె చెప్పిన బుక్ లో వుంచాడు.

బయట చెప్పులేసుకుంటున్నదగ్గర ఆగి అమాయిలిద్దరూ మాట్లాడుకుంటున్నారు, మల్లె పూల సుగంధంతో బాటు వారి మాటల్ని గాలి లీలగా మోసుకు వస్తోంది.

"ఏయ్. వెరీ గుడ్ సెలెక్షన్. చాలా నచ్చాడు నాకు ఆ అబ్బాయి. యూ అర్ వెరీ లక్కీ. మా సీ.ఎం గాడి కీ ఇతనికీ పోలికే లేదు. యూ ఆర్ మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ అనిపించింది" అది మంగళ గొంతు.

వారు తన గురించే మాట్లాడుకుంటున్నారు అని అర్ధమయి అతనికి కాస్తా సిగ్గుగా అనిపించింది.

కాలం ఎలా గడిచిపోతోందో తెలియడం లేదు.

రోజులు క్షణాల్లా గడిచిపోతున్నాయి. ఉదయం లేచింది మొదలు ఆమెపైనే ధ్యాస. అతడు యాంత్రికంగా కాలేజికి వెళుతున్నాడు వస్తున్నాడు. ఆనందంగా వున్నప్పుడు రోజులు క్షణాలుగా గడిచిపోతాయి అన్న వాక్యం ఎంత సత్యం కద అని ఎన్ని సార్లు అనుకున్నాడొ లెక్క లేదు.

అతని ఊహలు ఎక్కడనుండి మొదలైనా ఆమెతోనే అంతమవటం ఒక చెప్పుకోదగ్గ విశేషం. అది కాలేజిలో క్లాసు కావచ్చు, కెమిస్ట్రీ లాబ్ కావచ్చు, ఇంట్లో టీవీ చూసేటప్పుడు కావచ్చు ఎక్కడ వున్నా ఏమి చేస్తున్నా ఆమె ఊహలు అతన్ని ముసురుకుంటున్నాయి.

అది ఒక విధమైన తియ్యటి బాధ. ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఆమె ఆలోచనలే, ఏమి చేస్తున్నా ఆమె ధ్యానమే.

ఎప్పుడూ వింటూ వచ్చిన సిన్మా పాటలే అయినా ఇప్పుడు వాటి సాహిత్యంలో అతనికి కొత్త అర్ధాలు తెలుస్తున్నాయి. ఆ మూగ వేదన, విరహం, వ్యధ, కలవాలని వున్నా కలవటానికి అవకాశం రాకపోవటం, కొండంత ప్రేమ ని మాటల్లో వ్యక్త పరచలేని నిస్సహాయత ఇలా ఎన్నెన్నో భావాలు. వాటిలో మాధుర్యం, తియ్యదనం వేదన అతనికి అర్ధం కావటం మొదలు అవుతోంది. ఆత్రేయ ని మనసు కవి అని ఎందుకన్నారో అర్ధం అవసాగింది.

ఆ రోజుల్లోనే ఆత్రేయ గారు వ్రాసిన 'అభినందన' సినిమా పాటలు విపరీతంగా పాపులర్ అయ్యాయి. ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఆ పాటలే చెవుల్లో మారుమ్రోగుతున్నాయి.

ఆ వేదనని, వ్యధని అతడు తట్టుకోలేక పోయేవాడు

ఒక్కోసారి ఆ అమ్మాయిని కలుసుకోవటానికి వీలయ్యేది కాదు, తనింటికి ఎవరన్నా చుట్టాలు రావటమో, లేదా ఆమెకి ఏదయినా పని పడి ఇంట్లో వుండకపోవటమో, ఇలాంటి పరిస్థితులలో అతనికి తెలియకుండానే అతని మనస్సంతా శూన్యం ఆవరించేది. అతనికి తెలియకుండానే అప్రయత్నంగా అతని పెదాల చివర ఈ పంక్తులు వచ్చేసేవి.

"ప్రేమించుటేనా నా దోషము?
పూజించుటేనా నా పాపము?
ఎన్నాళ్ళనీ ఈ ఎదలో ముల్లు?
కన్నీరుగ కరిగే ఈ కళ్ళు

నా లోని నీ రూపము
నా జీవనాధారము
అది ఆరాలి పోవాలి ప్రాణము

నేనోర్వలేను ఈ తేజము,
ఆర్పేయ్యరాదా ఈ దీపము.
ఈ చీకటిలో కలిసే పోయి
నా రేపటిని మరిచే పోయి
మానాలి నీ ధ్యానము
కావాలి నే శూన్యము
అపుడాగాలి ఈ మూగ గానము"★
(★అభినందన చిత్రం – రచన ఆచార్య ఆత్రేయ)

అరె ఈ కవికి ఎలా తెలుసు సరిగ్గా నేను అనుకున్న విధంగానే చెబుతున్నాడె అని అనిపించేది.
ఆ రోజుల్లోనే అతడి డైరీలో ఇలా వ్రాసుకొన్నాడు.
'ప్రియా ఉదయం లేవగానే మొదటి ఊహ నీది
మేలుకొన్నంత సేపు నీ ధ్యానమే
పడుకోనే ముందు చివరి ఆలోచన నీదే
నిద్రలో కలలంతా నీవే.

నేను అన్నదేది లేదు నా ఊహలో
ఏదో స్వప్న లోకంలో నేను జీవిస్తున్నట్టు వుంటాయి నా సజీవ క్షణాలన్నీ
ఇవి నిజమైతే ఎంత బావుణ్ణు అన్నట్టు వుంటాయి నా స్వప్నాలన్నీ
కలలే నిజమైన వాడి జీవితం ఎంత ధన్యం కదా

నీతో నింపాదిగా మాట్లాడగలనో లేనో ఈ రోజు
అనే ఈ బెంగతోనే సరిపోతుంది పగలంతా.
సాయంత్రం నిను కలవంగానే
అరె ఇంకాసేపట్లో ఈ క్షణాలు కరిగిపోతాయే అని దిగులవుతుంది.

ఎవరో దార్శనికుడు చెప్పాడట
" ఈ క్షణం కూడా గడిచి పోతుంది" అని.
నీ ఎదురుగా కూర్చుని మాట్లాడుతున్నంత సేపు ఆ వాక్యం గుర్తొచ్చి బాధవుతుంది
నీకై ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నంత సేపు ఆ వాక్యమే నాకు కొత్త శక్తిని ఇస్తుంది.

నా ఆశ నిరాశలతో నిమిత్తం లేకుండా
ఈ క్షణం గతం లోకి జారిపోతూనే వుంది.
ఈ క్షణాలకు శాశ్వతత్వాన్ని ఇవ్వగల
మంత్రశక్తీ ఏదీ ఎందుకు నాకు లేదు?

ఏ పనీ చేసుకోనివ్వవు
తల విదిల్చి తిరిగి పనిలో నిమగ్నం అవబోతే
రెట్టింపు వేగంగా వచ్చేస్తాయి నీ ఊహలు
పేరుకు నేనిక్కడ వున్నా నా ధ్యాసంతా నీపైనే

నేను చూస్తున్న ప్రతి దృశ్యం నీకు చూపాలని

క్షణంలో నీముందు వాలాలని వుంటుంది

నన్ను మర్చిపోయావేమో అని భయమేస్తుంది

నీ ముందు వాలినా నన్ను గుర్తు పడ్తావో లేదో అనే భీతి కల్గుతుంది.★

(★ డాక్టర్.రాయపెద్ది వివేకానంద్ స్వీయ రచన)

ఇలా వ్రాసుకొనే వాడు కవితలు తన డైరీ లో.

పగలంతా తన ఆలోచనల్తో గడిపే వాడు. అది వేదన అని కూడా చెప్పటానికి లేదు. ఏదో తెలియని ఉద్విగ్నత అతన్ని ఆవహించి అతన్ని నిలువనీయలేక పోయేది.

కాలేజి కి వెళితే ఇంటికి వెళ్ళబుద్ధయ్యేది. ఇంటికి వెళితే కాలేజి కి వెళ్ళబుద్ధయ్యేది. ఎందుకో తెలియదు ఆమె ఇంటి వంక చూస్తు వుండిపోయే వాడు.

ఆమె నడిచిన బాటలో నెమ్మదిగా సైకిల్ తోస్కుంటు ఆమె స్కూలు దాకా వెళ్ళి వచ్చే వాడు.

మధ్యాహ్నం ఆమె లంచ్ కి వచ్చే టైంకి ,ఆమె రాకకై ఎదురు తెన్నులు చూస్తూ గడిపే వాడు.

దూరంగా లీలా మాత్రంగా ఆమె కనపడంగానే అతనిలో కొత్త శక్తి వచ్చేది. తనలోని జీవశక్తిని అంతా దృష్టిలోనూ, ఆ దృష్టినంతా బాట వెంబడి వచ్చే ఆమెపైనా నిలిపి చూసే వాడు.

అమెకి తెలుసు అతను తన కొరకు ఎదురు చూస్తూ వుంటాడని. స్పష్టాస్పష్టంగా కనిపించే ఆ చూపులకే ఉభయులూ పులకించిపోయే వారు.

ఆమె సాగే బాట ఇంచుమించు అతని ఇంటి వైపే వస్తుంది, ఇంకొక రెండువందల అడుగుల దూరం వుండగా ఆమె ఇంటివైపు మలుపుతిరుగుతుంది ఆమె దారి.

లీలా మాత్రంగా కనిపించే స్థితినుంచి, స్పష్టాస్పష్టంగా కనిపించే దశకు వచ్చి, ముఖకవళికలు కాస్తా స్పష్టంగా కనిపించే క్షణాల్లో ఆమె మలుపు తిరిగి తమ ఇంటి వయిపు దారి తీస్తుంది.

ఆ దశలో ఒకరి కొకరు చేతులు ఊపుకునే వారు. ఆ ఆనందం వారికే అర్థం అవుతుంది. ఆమె ఇంచుమించు ముప్పై అయిదు నిమిషాలు ఇంట్లో గడుపుతుంది లంచ్ బ్రేక్ లో. ఆ తర్వాతి తిరిగి స్కూలు కు బయలుదేరుతుంది.

ఆమె షెడ్యూలు మొత్తం అతనికి కొట్టిన పిండే.

ఆమె వెళ్ళిన కాసేపటి వరకు ఆ బాట వంకే చూసి అప్పుదు అతను కూడా భోజనానికి లోనికి వెళ్ళే వాడు. త్వర త్వరగా భోజనం ముగించి తిరిగి ఆమె స్కూలు కు వెళ్ళే సమయానికి బయటకు వచ్చి ఆమెనే చూస్తూ గడిపే వాడు.

వీధిలో ఎవరూ చూడటం లేదనుకుంటే చేతులు ఊపుకోవటం షరా మామూలే అన్నట్టు జరిగి పోయేది.

అగని పెదాల చివర అలవోకగా విశ్వకవి రవీంద్రుని 'గీతాంజలి' లోని పద్యం పలుకుతుంది.

అంతమనేది లేకుండా చేశావు నన్ను. నీ ఆనందమది.

నాజూకయిన జీవన పాత్రని తిరిగి తిరిగి రిక్తం చేసి వెంట వెంటనే నవజీవంతో నింపుతుంటావు

ఈ చిన్న రెల్లు పిల్లం గ్రోవిని నీ వెంట కొండ కోనల్లో తిప్పుకుని, నిరంతరం నూతన రాగాల్నిపలికిస్తావు.

నీ అమృత స్పర్శవల్ల ఉల్లాసంతో నా ఈ చిన్ని గుండె తన పరిధుల్ని దాటి అనిర్వాచ్యమైన అనుభవాన్ని పలుకుతుంది

అంతులేని నీ కాన్కల్ని ఈ చిన్ని దోసిట్లోకి తీసుకుంటాను.

యుగ యుగాలు గడిచినా నువ్వు దయా వర్షం వర్షిస్తూనే వుంటావు

ఇంకా నా దోసిలిలో స్థలం మిగిలే వుంటుంది.★

(★విశ్వకవి రవీంద్రనాథ్ టాగోర్ రచించిన 'గీతాంజలి' సంకలనం నుండి. అనువాదం చలం)

"ఆ కాలంలో ప్రేమలు అంటే ఇంతే. ఎవరికి భయపడనక్కర లేదు, ఎవడైతే నాకేంటి అన్నట్టు తెగింపు వుండేది కాదు." కథ చెప్పటం మధ్యలో ఆపి చెప్పాడు సంతోష్.

అతడు కథ చెబుతున్నాడే గానీ, ఇలాంటి కథ సినిమాకు ఏమి పనికి వస్తుంది అన్న ఆలోచన అతనికి ఆది నుంచి ఉన్నదే. నవ్య ఏదో ఒక దశలో పెదవి విరిచి, "అబ్బే ఇదేం కథ సార్, సినిమాకు ఇదే మాత్రం పనికి రాదు" అని చెబుతుందేమో, చెప్పటం ఆపేసి హాయిగా నిద్రకు ఉపక్రమించవచ్చు అన్న ఆలోచన వుంది అతనికి.

కాని అతని ఊహల్ని తలక్రిందులు చేస్తూ ఎప్పటికప్పుడు "అబ్బ. అద్భుతం అంకుల్. నేను ఇలాంటి కథ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. చాలా చాలా బాగా వుంది" అని ఆద్యంతమూ అతన్ని ప్రోత్సహిస్తూ వస్తోంది.

నవ్య ఇప్పుడు కూడా అలాగే స్పందించింది.

"లేదు అంకుల్ చాలా బాగా వస్తోంది కథ. నాకయితే ఆ వాతావరణం కళ్ళకు కట్టినట్టు కనిపిస్తోంది. ఆ ఫీల్ బాగా మెయింటెయిన్ చేస్తాం మేము కూడా మా సినిమా లో"

"పెద్దలపై గౌరవం, సంఘం పట్ల భయ భక్తులు, ఎవరేమి అనుకుంటారో అనే భీతి. ఒక విధమైన సంకోచం, సంశయం ఇలా సాగిపోయేవి ఆ కాలంలో ఆలోచనలు.

అందరూ ఇలాగే వుంటారని కాదు గానీ అధిక భాగం ఇలాగే వుండే వారు.

సిటీల సంగతి ప్రక్కన పెడితే, చిన్న చిన్న ఊర్లలో పరిస్థితులు ఇలాగే వుండేవి ఆ రోజుల్లో.

కాలేజీలలో సైతం అమ్మాయిలు, అబ్బాయిలు మాట్లాడుకోవటానికి చాలా జంకే వారు.

దీనికి తోడు దురదృష్టవశాత్తు ఇక్కడ మన కథలో నాయికా నాయకులు అసలు ఒక కాలేజీ విద్యార్థులు కూడా కాక పోయిరి. వాళ్ళు ఏకాంతంగా కలిసి మాట్లాడుకునే పరిస్థితులు అస్సలు వుండేవి కావు.

నేను యధార్థ గాధనే నీతో పంచుకుంటున్నాను, ఏదీ నేను కల్పించి చెప్పడం లేదు కాబట్టి సినిమాకు అవసరమైన మసాలాలు లోపించాయి అని అందుకే నేను పదే పదే నీతో చెబుతున్నాను" అన్నాడు సంతోష్.

"లేదు అంకుల్. నేను ఎలాంటి కథ, కథనం ఆశించానో సరిగ్గా అలాగే వస్తోంది. ఇలాంటి సినిమానే నేను తీయాలనుకుంటున్నాను. మీరు నిస్సందేహంగా చెప్పుకుంటూ వెళ్ళండి. మామూలు సినీ పరిభాషలో చెప్పాలంటే అద్దిరిపోయింది" అంటూ నవ్వేసింది.

తను కూడా నవ్వి తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించాడు సంతోష్.

అతడి మనస్సు ఇంత సంక్షుభితంగా వున్నా కూడా, మొదటి సంవత్సరం ఫలితాల్లో అతనికి కాలేజి లో అందరి కన్నా హయెస్ట్ మార్క్స్ వచ్చాయి. కాలేజి లో ప్రతి క్విజ్ పోటీలో అతనే విజేత. అన్ని విభాగాల్లో అతనే ఫస్ట్.

ఆమె ఊహ అతనికి ప్రేరణ ఇస్తోందో, అదృష్టం కలిసి వచ్చిందో గానీ అతని ప్రభ వెలిగిపోతోంది కాలేజి లో.

అది మంచి వర్ష కాలం. క్షణం తెరిపి లేకుండా ఉదయం నుంచి భారీగా కురుస్తోంది వర్షం. సహజంగానే వర్షాకాలం. దానికి తోడు వాయుగుండం కూడా తోడవడంతో విపరీతమైన వర్షం పట్టుకుంది.

ఆ వేళ కాలేజికీ కూడా వెళ్ళలేదు అతను.

తన గదిలో కూర్చుని కిటికీలోంచి వర్షం చూస్తూ కూర్చున్నాడు. ఇంటి వెనుకే వరి పొలాలు, పొలాల వెనుక పర్వత శిఖరాలు చాలా ఆహ్లాదంగా వుంది ప్రకృతి.

పర్వత శిఖరాలపై నుండి చిన్న చిన్న జలపాతాలలాగా దూకుతున్నాయి వర్షపు నీరు. పర్వత శిఖరంపై శాంతమల్లప్ప ఆలయంలో దీపాలు మినుకు మినుకు మంటూ వెలుగుతున్నాయి. కొండకు దారి తీసే మెట్ల దారి వర్షపు తెరలు, మంచు తెరల మాటున చాలా అందంగా కనిపిస్తున్నాయి.

వాళ్ళింటికి వెళదాం అని మనస్సు లాగుతోంది. మళ్ళీ వాళ్ళ పెద్ద వాళ్ళు ఏమనుకుంటారో అని ఒక వంక మనసు వెనక్కు లాగుతోంది. అసలే ఈ మధ్య మారుతి తనతో సరిగ్గా మాట్లాడటం లేదు.

కాస్త హర్ట్ అయినట్టు కనిపిస్తోంది అతని బిహేవియర్.

ఆ అమ్మాయికి తనకు మధ్య ఈ ప్రేమ అనే కాన్సెప్ట్ మొదలు కాకముందు హాయిగా దర్జాగా వెళ్ళివచ్చేవాడు ఎప్పుడు కావాలనిపిస్తే అప్పుడు. కావాల్సినంత సేపు కూర్చుని సరదాగా మాట్లాడి రాగలిగే వాడు.

ఇది తన మానసిక భావమా, లేక నిజంగానే అలా జరుగుతోందా తెలియదు, ఆ మారుతి ఇప్పుడు తనతో ముక్తసరిగా మాట్లాడుతున్నాడు అని అనిపిస్తుంది.

ఇంతలో అతని చెవులను సోకిన పాట అతన్ని ఆశ్చర్యంలో ముంచెత్తింది. ముందు గదిలో నుంచి వినిపిస్తోంది మంద్రంగా.

"మరుగేలరా ఓ రాఘవా!

మరుగేల – చరా చర రూప

పరాత్పర సూర్య సుధాకర లోచన"

సందేహం లేదు. ఇది నిస్సంశయంగా ఆమె గొంతే. తను వచ్చిందా? ఇంత వర్షంలో తను వచ్చిందా? నేను కలగాని కనటం లేదు కద అని అనుకుని అతడు ముందు గది వంక వచ్చాడు.

ఇది కల కాదు నిజం. నిస్సందేహంగా ఇది నిజం. ఆమెని చూసేసరికి 'విశ్వకవి రవీంద్రనాథ ఠాకూర్ 'గీతాంజలి' లోని పద్యం అతని హృదిలో తటిల్లతలా మెరిసి మురిసింది.

"స్వర్ణ మణిమయ రత్న ఖచితాసనం దిగి,

నా పూరింటి చెంత నిలిచావు.

ఓ మూల నే ఒంటరిగా నిను తలచుకుంటుంటే

ఆ సంగీత మాధుర్యం నీ చెవుల చేరగా

నా పూరింటి చెంత నిలిచావు.

అమోఘ విశ్వ సంగీతంతో కలిసిన నా విషాద గీతానికి మెచ్చి

నీవు బహుమతిగా ఓ పుష్పం చేబూని నా పూరింటి చెంత నిలిచావు"★

★(అనువాదం: చావా కిరణ్)

అతని కన్నుల్లో ఆనందంతో కన్నీటి తెర అడ్డొచ్చింది. ఇష్ట సఖి ఎదురుగా వున్నా చూడలేని అశక్తత. కర్చీఫ్ తో కళ్ళు తుడుచుకుని, తనెదురుగా సోఫాలో కూర్చుని వున్న తన ప్రియదేవతని ఆశ్చర్యంతో చూస్తుండిపోయాడు.

"ఒరే ఈ అమ్మాయి చక్కగా పాడుతుంది. దా. నువ్వుకూర్చో విందువు గానీ" అని వదినెమ్మ పిలిచింది.

సింగిల్ సీటర్ సోఫాలో వదినెమ్మ కూర్చోనుంది. తను ఇక తప్పని సరై ఆ అమ్మాయి పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"నీ ప్రక్కన ఓ నిమిషం కూర్చునే చనువు నాకిమ్మని అడుగుతున్నాను

నీ ముఖ వీక్షణం నుంచి ఎడమైందా, నా హృదయానికి శాంతి విశ్రాంతులు వుండవు." రవీంద్రుని గీతాంజలి నన్ను విడిచిపెట్టాదా ఈ వేళ అనుకున్నాడు అతను తన మనస్సులో.

ఆమె గొంతు సవరించుకుని మళ్ళీ మొదట్నుంచి పాడటం మొదలెట్టింది, కొత్తగా రంగ ప్రవేశం చేసిన శ్రోత కోసం. ఓర చూపులతోనే అతన్ని క్షేమసమాచారాలు అడిగింది. 'చూశావా నీవు రాకుంటే నేనే వచ్చేశాను' అన్న సందేశమూ వుంది ఆ చూపులో.

"మరుగేలరా ఓ రాఘవా!

మరుగేల – చరా చర రూప

పరాత్పర సూర్య సుధాకర లోచన

అన్ని నీ వనుచు అంతరంగమున

తిన్నగా వెదకి తెలుసుకొంటి నయ్య

నెన్నె గాని మదిని ఎన్నజాల నొరుల

నన్ను బ్రోవవయ్య త్యాగ రాజనుత"

కీర్తన పూర్తయింది.

వాళ్ళు గమనించలేదు గానీ, బయట వర్షం అధికమైంది.

"ఏయ్ పిల్లా! టీవీలో 'సాగర సంగమం' వస్తుంది. చూసి వెళ్ళు. ఇవ్వాళ నీ భోజనం ఇక్కడే" ప్రకటించింది వదినెమ్మ. మనసులోనే కోటి కోటి థాంక్స్ లు చెప్పుకున్నాడు వదినెమ్మకి.

అమెకి ఎవరిమీదనయినా ప్రేమ ఎక్కువ అయితే 'ఏయ్ పిల్లా' అనేస్తుంది గబుక్కున.

మొహమాటంగా చూస్తున్న ఆ అమ్మాయి వంక చూస్తూ "మీ అమ్మా వాళ్ళకు నేను కబురు పెడతాను లే" అని భరోసా ఇచ్చింది వదినెమ్మ.

సినిమా మధ్యలో వదినెమ్మ లోపలికి వెళ్ళినప్పుడు , మెల్లిగా అడిగాడు అతడు "ఏయ్, నీ పుట్టిన రోజు ఎప్పుడు?" అని

"జూన్ పదకొండు. నీది ఎప్పుడు?" ఆమె సమాధానం చెప్పింది.

"ఓ మై గాడ్. జూన్ పదకొండు అంటె నిన్ననే. మరి నాకు చెప్పనే లేదేం?" అతడు ఆశ్చర్య పోయాడు.

"ఏమిటో అసలు అలవాటు లేదు, చిన్నప్పట్నుంచి అలా సెలెబ్రేట్ చేసుకోవటం. ఇంతకూ నీది ఎప్పుడు?"

"నాది జూన్ తొమ్మిది. మళ్ళీ ఓ సారి ఓ మై గాడ్. చూశావా అస్సలు మర్చిపోయాను ఈ సంవత్సరం. నా ఆలోచనలన్నీ నీ గురించే నాకు సంబంధించినది ఏది కూడా నాకు గుర్తు వుండటం లేదు" సిన్సియర్ గానే చెప్పాడు అతను.

ఆమె అతని వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది, ఆమె చూపులో ఒక విధమైన సిగ్గు కూడా తొంగి చూస్తోంది అతని మాటలకు.

"నువ్వు రణమండల శిఖరం ఎప్పుడైనా ఎక్కావా?" ఆమె చిన్నగా అడిగింది.

అతడు 'లేద'న్నట్టు తలూపాడు.

"శ్రావణ మాసం చివరి శనివారం నేను మా స్నేహితురాళ్ళతో కలిసి వెళుతున్నాను. నీకు అదే చెప్దామని వచ్చాను ఇప్పుడు. చాలా బాగుంటుంది అక్కడ. వీలైతే నీవు కూడా రా"

అతను తలూపాడు అంగీకార సూచకంగా

ఇంతలో వదినెమ్మ రావటంతో సంభాషణ కి బ్రేక్ పడింది.

ఇద్దరూ సినిమా చూడ్డంలో నిమగ్నమయ్యారు.

ఆమె ఆ సినిమాలో లీనమయి పోయి ఒక్కో సారి కంట తడిపెట్టుకోవటం కూడా గమనించాడు.

అతనికి కూడా బాగా నచ్చింది ఆ సినిమా. అతడు పెద్దగా సినిమాలు చూడడు. 'సాగరసంగమం' లోని భావోద్వేగాలు అతనికి బాగా నచ్చాయి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments